

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1720/2534

นางเมฆินทร์ เอื้ออนันต์

บริษัท ไพบูลย์ ประกันภัย จำกัด

โจทก์

จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 879

มาตรา 879 ของ ป.พ.พ.เป็นบทบัญญัติยกเว้นความรับผิดของผู้รับประกันภัย จึงต้องตีความโดยเคร่งครัด ตามมาตราดังกล่าวผู้รับประกันภัยจะพ้นความรับผิดเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือของผู้รับประกันภัยเท่านั้น ดังนั้น เมื่อบุตรของผู้เอาประกันภัยเป็นผู้ขับรถไปเกิดเหตุขึ้น วินาศภัยที่เกิดขึ้นจึงมิได้เกิดเพราะการกระทำของผู้เอาประกันภัย จำเลยผู้รับประกันภัยจึงไม่พ้นความรับผิด.

โจทก์ฟ้องขอบังคับจำเลยให้ชดเชยค่าเสียหายตามสัญญาประกันภัยพร้อมดอกเบี้ย 22,575 บาท และดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงิน 21,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การว่า นายวิชัยขับรถคันที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 879 จำเลยจึงไม่ต้องรับผิด ค่าเสียหายสูงเกินส่วน ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระค่าเสียหาย 22,575 บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงิน 21,000 บาทนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า นายวิชัยเป็นบุตรของโจทก์โจทก์ยอมทราบเป็นอย่างดีอยู่แล้วว่า หากบุตรของโจทก์นำรถยนต์ไปใช้จนเกิดความเสียหายก่อความเดือดร้อนต่อผู้อื่นแล้ว โจทก์ก็ต้องรับผิดชอบเหมือนโจทก์ก่อให้เกิดขึ้นเองทั้งสิ้น การที่โจทก์ได้ยินยอมอนุญาตให้บุตรของโจทก์นำรถยนต์ไปใช้ได้ จึงไม่พ้นความรับผิดนั้นเห็นว่า กรมธรรม์ประกันภัย เอกสารหมายเลข 1 เป็นประกันภัยค่าจนเมื่อวินาศภัยเกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย จำเลยซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน เว้นแต่เป็นกรณีตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 879ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดในเมื่อความวินาศภัยหรือเหตุอื่นซึ่งได้ระบุไว้ในสัญญานั้นได้เกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัย ฯลฯ" ศาลฎีกาเห็นว่า มาตรา 879 ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ยกเว้นความรับผิดของผู้รับประกันภัยจึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่า หมายถึงความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือของผู้รับประกันภัยเท่านั้น แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าโจทก์มิได้เป็นผู้ขับรถคันที่เกิดเหตุที่เอาประกันภัยไว้ต่อจำเลย แต่นายวิชัย บุตรโจทก์เป็นผู้ขับ วินาศภัยจึงมิได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำของโจทก์ แม้นายวิชัยจะได้นำรถคันเกิดเหตุซึ่งเป็นของโจทก์ไปใช้ ก็ยังถือไม่ได้ว่า เหตุได้เกิดขึ้นเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของโจทก์ผู้เอาประกันภัย จำเลยผู้รับประกันภัยจึงไม่พ้นความรับผิด ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

(ยังยุทธ ธารีสาร - ชุม สุขแสงเปล่ง - ต้น เวทไว)